

Arrest

nr. 204 101 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYALEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer K. Z. F., in België erkend als vluchteling.

1.2 Op 15 juni 2017 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) het advies van het parket van de procureur des Konings in verband met het in Eritrea afgesloten huwelijk tussen de heer K. Z. F. en de verzoekende partij.

1.3 Op 15 juni 2017 wordt de behandelingstermijn van de visumaanvraag voor de eerste maal verlengd met 3 maanden (9 + 3 maanden) overeenkomstig artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 13 september 2017 wordt de termijn een laatste keer met 3 maanden verlengd (9 + 3 + 3 maanden).

1.5 Op 24 november 2017 geeft de procureur des Konings zijn advies inzake het in Eritrea afgesloten huwelijk tussen de heer K. Z. F. en de verzoekende partij.

1.6 Op 1 december 2017 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 11 januari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 19/09/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van B(...) K(...) M(...) °(...), van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, K(...) Z(...) F(...) °1979, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 03/07/2011 in Eritrea werd afgesloten. Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

- het huwelijk betrof volgens de aanvraagster een gearrangeerd huwelijk

- 100 mensen waren aanwezig op het huwelijk;

- de vrouw kreeg van haar man oorkonden, ketting en een huwelijksring; de foto's verloor ze onderweg naar Ethiopië

- betrokkene zag haar echtgenoot voor het laatst in januari 2015

- de man zou regelmatig geld overmaken

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/06/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 24/11/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- het voorgelegde document betreft een akte van de Eritrean Orthodox church. Een dergelijk religieus document kan echter niet aanvaard worden; naar Eritrese normen dient de huwelijksakte immers te zijn opgemaakt door de ambtenaar van burgerlijke stand

- er is een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen beiden (de man is 13 jaar ouder)

- tegenstrijdige verklaringen wat betreft het tijdstip dat ze elkaar voor het laatst gezien hebben:

volgens de man was dit in 2014, volgens de vrouw in januari 2015 - tegenstrijdige verklaringen over de financiële steun: volgens de man is dit soms 100 a 150 euro; de vrouw zou volgens de man ook hulp ontvangen van een vriend in Israël. De vrouw stelt echter dat haar man haar maandelijks 150 euro overmaakt, ze spreekt niet van een ondersteuning door een vriend.

- weinig kennis over elkaars broers/zussen: zo verklaart de man dat zijn echtgenote 2 zussen en 1 broer heeft terwijl zij tijdens het interview op de ambassade slechts 1 zus en 1 broer vermeldt. Mevrouw verklaart op haar beurt dat de man 2 broers heeft die reeds overleden zijn terwijl hij stelt een broer en een zus te hebben die zijn overleden. De vrouw slaat de bal volledig mis wat betreft hun namen. In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de vreemdelingenwet, van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij het verzoek tot toekenning van een visum op grond van art. 10 Vreemdelingenwet afwees, onder verwijzing naar een beweerd schijnhuwelijk.

Terwijl er helemaal geen sprake is van een schijnhuwelijk.

Zodat de openbare orde niet geschonden wordt en er een visum dient te worden afgeleverd.

Toelichting:

Art. 10, §1, 4° Vreemdelingenwet stelt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. 10[...] 10[Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:]

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– [...];

– [...];”

Verwerende partij heeft een onderzoek naar een schijnhuwelijk laten uitvoeren en meent uit het advies van de Procureur des Konings voldoende elementen te kunnen halen om een weigeringsbeslissing te nemen.

Dat wordt betwist. Verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 06.09.2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek. Deze geeft een aantal criteria aan, binnen de welke er een (weerlegbaar) vermoeden is van een schijnhuwelijk.

In casu is echter geen enkele van die criteria van toepassing.

Er moet aangetoond worden dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Met 'kennelijk' wordt 'manifest' of 'overduidelijk' bedoeld. Of zoals de omzendbrief van 06.09.2013 bepaalt:

- Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- Partijen hebben elkaar vóór de verklaring van wettelijke samenwoning nooit eerder ontmoet;
- Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- ...

Dat is in casu niet van toepassing.

Verwerende partij stelt eerstens dat het voorgelegde bewijs van huwelijk enkel een religieus document betreft. Verwerende partij voegt daaraan toe 'dat naar Eritrese normen' de huwelijksakte dient te zijn opgemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verwerende partij geeft echter geen enkele bron weer van deze Eritrese normen. Bovendien is het in Eritrea eerder ongebruikelijk om een kerkelijke huwelijksakte te laten registreren. In Eritrea worden huwelijken doorgaans voltrokken door de kerk. Hiervan wordt een kerkelijke huwelijksakte opgemaakt. Eritreeërs hebben de mogelijkheid deze akte bij de burgerlijke autoriteiten te laten registreren, maar dit is niet verplicht. In de regel vindt dit dan ook niet plaats.

Het standpunt van de DVZ is dat een kerkelijk huwelijk dat niet is ingeschreven bij de 'Kebabi', zijnde de lokale autoriteiten, geen rechtsgeldig huwelijk is naar Eritrees recht. Hiermee zou dit huwelijk ook niet in België worden erkend, en dus niet kunnen dienen als bewijs voor de familieband.

Dit standpunt is door advocaten en deskundigen op grond van het Eritrees burgerlijk recht steeds betwist.

Zij stellen dat kerkelijke huwelijken in Eritrea conform het lokale recht dezelfde status hebben als burgerlijke huwelijken. Het Eritrees burgerlijk recht schrijft ook nergens voor dat registratie van het huwelijk een voorwaarde is voor rechtsgeldigheid.

De rechtbank van Amsterdam heeft zich op 08.02.2017 (AWB 16/27273) al aangesloten bij het standpunt van de advocatuur. De rechter stelt vraagtekens bij de standpunten van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (die gelijklopen aan deze van de Dienst Vreemdelingenzaken in België) en stelt dat het Eritrees burgerlijk recht geen grondslag biedt voor de stelling dat inschrijving van een kerkelijk huwelijk noodzakelijk is voor rechtsgeldigheid. Het beroep tegen de IND werd gegrond verklaard (stuk 2).

Verwerende partij stelt ten tweede dat er een aanzienlijk leeftijdsverschil van 13 jaar is tussen beiden. Dat is echter geen reden om het huwelijk niet te erkennen. Verzoekende partij wordt binnen een maand 26 jaar. Een leeftijdsverschil van 13 jaar maakt helemaal niets uit. Het beste bewijs dat partijen al jaren een echt gehuwd koppel vormen, blijkt uit hun huwelijk dat in tempore non suspectu gebeurde, maar liefst 5 jaar voor de aanvraag van een visum gezinshereniging én uit het feit dat partijen na hun huwelijk 4 jaar samengewoond hebben, tot op het moment dat partijen hebben moeten vluchten naar Ethiopië. Verzoekende partij staat daar nog steeds geregistreerd als vluchteling (stuk 3).

Verwerende partij stelt ten derde dat er tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd nopens het tijdstip waarop ze elkaar voor het laatst gezien hebben.

Dat is niet meer dan een schijntegenstelling: dhr. F(...) K(...) Z (...) is eind 2014 vertrokken om begin 2015 in België aan te komen.

Verwerende partij stelt ten vierde dat er tegenstrijdige verklaringen zijn nopens de financiële steun aan verzoekende partij. Ook dat is een schijntegenstelling: verzoekende partij heeft altijd al tussen de € 100,00 en € 150,00/maand ontvangen. Wel is het zo dat in de periode dat dhr. F(...) K(...) Z(...) geen werk had, hij niets kon storten aan zijn echtgenote. In die maanden sprong een vriend van dhr. F(...) K(...) Z(...) bij, zodat verzoekende partij niet zonder inkomsten zou vallen. Verzoekende partij ontving maandelijks de gelden, maar heeft geen kennis van de achtergrond (dhr. F(...) K(...) Z(...)) is er niet trots op dat hij een vriend moest vragen om bij te springen).

Verwerende partij stelt tot slot dat er tegenstrijdige verklaringen nopens de broers en zussen worden afgelegd.

Opnieuw heeft dat bijzonder weinig voeten in de aarde: verzoekende partij heeft één vooroverleden zus, die ze niet vermeldde tijdens haar verhoor. Zij vermeldde enkel haar nog levende familieleden. Dhr. F(...) K(...) Z(...) heeft één vooroverleden broer en één vooroverleden zus. Partijen hebben weinig over de doden gepraat; naar best vermogen dacht verzoekende partij dat haar echtgenoot twee vooroverleden broers had. Hetzelfde geldt voor wat hun namen betreft. Die personen zijn reeds overleden; van verzoekende partij kan niet verwacht worden de namen van vooroverleden familieleden te reproduceren.

Verzoekende partij herhaalt haar verwijzing naar de omzendbrief van 06.09.2013. De door verwerende partij aangehaalde elementen vormen veelal schijntegenstellingen of voldoen niet aan de criteria uit de wet, nopens de meest persoonsgebonden gegevens.

De opmerkingen van verwerende partij zijn daar niet onder te classificeren. Noch afzonderlijk, noch samen genomen, vormen de aangehaalde elementen voldoende reden om de erkenning van het huwelijk tussen partijen, en bijgevolg de afgifte van een visum gezinshereniging, te weigeren."

3.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat voormelde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt in dit verband vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- (...);

5° (...);

6° (...);

7° (...).”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op voormeld artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde stelt dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op deze wetsbepaling. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de visumaanvraag gezinshereniging werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 3 juli 2011 in Eritrea werd afgesloten. De gemachtigde verwijst in dit verband naar artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Elke overheid is bij de uitoefening van haar bevoegdheden gerechtigd niet alleen de echtheid van een buitenlandse authentieke akte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146*bis* (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De verzoekende partij betoogt dat er helemaal geen sprake is van een schijnhuwelijk zodat de openbare orde niet geschonden wordt en een visum dient afgeleverd te worden.

Waar de verzoekende partij de door haar in het kader van het eerste middel aangevoerde schendingen uitdrukkelijk stoelt op het gegeven dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk zou zijn en de vaststelling van de gemachtigde dat sprake is van een schijnhuwelijk betwist, wordt erop gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt moet innemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtcollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitsprekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR openstaat bij de familierechtbank. Het eerste middel is, in de mate dat de verzoekende partij de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde betwist en de Raad ertoe noopt zich hierover uit te spreken, dan ook onontvankelijk (*cf.* RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878; RvS 8 maart 2002, nr. 104.512).

In de mate dat de verzoekende partij nog kritiek levert op het advies van de procureur des Konings (met name het advies van 24 november 2017) waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt erop gewezen dat deze kritiek betrekking heeft op het onderdeel van de bestreden beslissing dat de weigering van de erkenning van het buitenlands huwelijk aangaat waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat hij in dit verband geen rechtsmacht heeft. Bovendien maakt voormeld advies van de procureur des Konings niet het voorwerp uit van voorliggend beroep, zodat de Raad zich hierover hoe dan ook niet kan uitspreken.

De vaststelling dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde, neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf en dus onder meer kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing afdoende is om de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging aan de verzoekende partij te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De Raad stelt vast dat in motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op artikel 27 van het WIPR evenals de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De Raad wijst er nogmaals op dat elke administratieve overheid bevoegd is om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, kan beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

In casu weigert de gemachtigde om het huwelijk in kwestie te erkennen. Na een verwijzing naar de artikelen 27 van het WIPR evenals de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek wordt verwezen naar elementen die blijken uit het administratief dossier. De gemachtigde stelt in het licht van deze elementen beslist te hebben om op 15/06/2017 het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Procureur des Konings in zijn advies van 24/11/2017 van mening is dat het huwelijk tussen betrokkenen er enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Vervolgens wordt verwezen naar elementen uit het negatief advies van de bevoegde procureur des Konings van 24 november 2017. De gemachtigde geeft verder aan dat in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk kan weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. De gemachtigde stelt dat het huwelijksinstituut immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel is en een miskennis van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). In de bestreden beslissing wordt ten slotte geconcludeerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie derhalve weigert te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent en het visum derhalve wordt geweigerd.

Uit de bestreden visumweigering blijkt dat de gemachtigde alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Hij is namelijk nagegaan of de verzoekende partij voldoet aan artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet waarbij zij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Eritrese huwelijksakte heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De gemachtigde geeft een uitgebreide feitelijke motivering waarin duidelijk wordt aangegeven waarom hij de mening is toegedaan dat de erkenning van het huwelijk, wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten, zou leiden tot een schending van de Belgische openbare orde en waarom hij het huwelijk in kwestie weigert te erkennen zodat bijgevolg het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Gelet op het voorgaande kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 10 van de vreemdelingenwet, van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij een beslissing nam 15 maand na de aanvraag.

Terwijl verzoekende partij binnen 9 maand na de aanvraag een beslissing dient te nemen, behoudens kennisgeving van een met redenen omklede beslissing.

Zodat er niet tijdig een beslissing werd genomen en er een visum dient afgeleverd te worden.

Toelichting:

Art. 12bis §2, 5e alinea Vreemdelingenwet stelt:

“In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.”

Verzoekende partij heeft geen kennis van een betekende met redenen omklede beslissing.

Er moet dan ook toepassing gemaakt worden van art. 12bis §2, 6e lid Vreemdelingenwet, dat stelt:

“Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van 6[negen maanden]6 volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Kortom, er diende een visum toegekend te worden aan verzoekende partij.”

3.2.2 Artikel 12bis, § 2, derde, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...) In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde een beslissing nam 15 maanden na de aanvraag terwijl de gemachtigde binnen de 9 maanden een beslissing dient te nemen, behoudens kennisgeving van een met redenen omklede beslissing. Ze stelt dat er zodoende niet tijdig een beslissing werd genomen en er dus een visum moet afgeleverd worden. De verzoekende partij geeft verder aan dat zij geen kennis heeft van een betekende met redenen omklede beslissing zodat toepassing moet gemaakt worden van artikel 12bis, § 2, zesde lid, van de vreemdelingenwet en haar een visum moet toegekend worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de behandelingstermijn van de visumaanvraag tweemaal werd verlengd.

De Raad wijst er vooreerst op dat na het indienen van de visumaanvraag op 19 september 2016 de gemachtigde op 15 juni 2017 het advies van het parket van de procureur des Konings heeft gevraagd in verband met het in Eritrea afgesloten huwelijk tussen de heer K. Z. F. en de verzoekende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit het formulier getiteld: “*Formulaire de décision regroupement familia*”, blijkt dat op 15 juni 2017 de behandelingstermijn van de visumaanvraag voor de eerste maal verlengd wordt met 3 maanden (9 + 3 maanden) overeenkomstig artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. In voormeld formulier wordt uitdrukkelijk gewezen op artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet en op het advies dat werd gevraagd aan de procureur des

Konings over de geldigheid van het huwelijk. Onder de hoofding: "*Motivation*" wordt in dit formulier nog gesteld dat deze verlenging ter kennis moet gebracht worden aan de aanvrager van het visum.

Uit het formulier getiteld "*Beslissingsformulier familiale hergroepering*" blijkt dat op 13 september 2017 de termijn een laatste keer met 3 maanden wordt verlengd (9 + 3 + 3 maanden, dus tot en met 19 december 2017) wegens het lopend onderzoek bij het parket. Ook in dit formulier wordt gesteld dat deze verlenging ter kennis moet gebracht worden aan de aanvrager van het visum.

Op 24 november 2017 geeft de procureur des Konings zijn advies inzake het afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer K. Z. F. In dit advies wordt gesteld dat het ambt adviseert geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk aangezien, gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, de combinatie van de onderzoeksresultaten en het geheel van omstandigheden aantonen dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Gelet op de verlengingen van de behandelingstermijn, beschikte de gemachtigde conform artikel 12bis, § 2, laatste lid van de vreemdelingenwet over een behandelingstermijn van 15 maanden te rekenen vanaf de indiening van de visumaanvraag op 19 september 2016 (9+3+3 maanden). De Raad stelt vast dat, zoals ook de verzoekende partij stelt, de bestreden beslissing binnen deze termijn van 15 maanden getroffen is. Een beslissing tot uitstel mag slechts worden getroffen binnen de negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag voor het visum werd ingediend, eventueel reeds verlengd met twee maal 3 maanden. Deze voorwaarde wordt vervuld. Daarnaast geldt als enige voorwaarde dat het uitstel slechts mag worden bepaald omwille van "*bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°*" en dat de beslissing op dat vlak moet worden gemotiveerd (cf. RVS 11 januari 2013, nr. 222.014). Dat de beslissing tot uitstel uitstaans heeft met "*een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°*" en dat de beslissing tot verlenging van de behandelingstermijn in die zin werd gemotiveerd, wordt door de verzoekende partij op zich niet betwist. Zoals aangegeven, voert de verzoekende partij dienaangaande enkel aan dat zij geen kennis heeft van een betekende met redenen omklede beslissing zodat de gemachtigde een beslissing diende te nemen binnen de 9 maanden. Zij gaat echter volledig voorbij aan de twee verlengingen van de behandelingstermijn, die terug te vinden zijn in de stukken van het administratief dossier. De Raad merkt op dat de vraag of de beslissingen tot uitstel al dan niet behoorlijk aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht, geen afbreuk doet aan het voormelde (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.014). Er is hiervoor immers geen uitdrukkelijke sanctie voorzien in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet. De kennisgeving van beslissingen is volgens een algemeen principe van administratief recht van belang in het kader van het bepalen van de datum waarop de beroepstermijn een aanvang neemt. Een eventueel gebrek aan betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissingen zelf.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, gelet op de gemotiveerde beslissingen tot uitstel van 15 juni 2017 en 13 september 2017, conform het gestelde in artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet beschikte over een behandelingstermijn van 15 maanden te rekenen vanaf het ogenblik van het indienen van de visumaanvraag, zijnde vanaf 19 september 2016. *In casu* werd de bestreden beslissing getroffen op 1 december 2015, wat dus tijdig is.

Gelet op de vaststelling dat binnen de termijn van 15 maanden een beslissing werd getroffen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar overeenkomstig artikel 12bis, § 2, zesde lid van de vreemdelingenwet een visum toegekend moet worden. Voormeld artikel 12bis, § 2, zesde lid voorziet immers enkel een sanctie – met name de verstrekking van de toelating tot verblijf - wanneer geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid. De Raad stipt aan dat het gegeven dat de bestreden beslissing, die na twee verlengingen getroffen werd binnen de termijn van 15 maanden, evenwel ter kennis gebracht werd buiten de termijn van vijftien maanden geen afbreuk kan doen aan het voorgaande nu er hiervoor geen sanctie is voorzien en in beginsel een fout in de kennisgeving niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij een visum weigerde aan verzoekende partij.

*Terwijl verzoekende partij een kerngezin vormt met dhr. F(...) K(...) Z(...).
Zodat de weigeringsbeslissing art. 8 EVRM schendt en hervormd dient te worden.*

Toelichting:

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de familieband vermoed wordt tussen echtgenoten.

In onderhavige zaak wordt het verblijf van dhr. F(...) K(...) Z(...) niet betwist door de Belgische overheid. Door de vluchtelingenstatus staat vast dat hij geen familieleven in Eritrea meer kan verder zetten.

Hetzelfde geldt voor verzoekende partij die naar Ethiopië gevlucht is en daar al een attest van vluchtelingen heeft ontvangen (stuk 3).

Partijen kunnen niet terug naar hun geboorteland, terwijl verwerende partij verhindert dat verzoekende partij haar sociaal en familiaal leven kan verder zetten met haar echtgenoot.

Het feit dat het een eerste verblijf op het Belgisch grondgebied betreft, impliceert dat dat er voorheen nog geen inmenging was in het familiaal leven van verzoekende partij.

Dat verandert echter niets aan de plicht die bij verwerende partij berust om ervoor te zorgen dat verzoekende partij en haar echtgenoot een familieleven kunnen vaststellen en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut t/ Nederland, §63 en EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t/ Nederland, §38).

Dat kan gebeuren door een afweging van de belangen van de verschillende partijen.

Als de familieband is aangetoond (quod in casu, cf. supra), dient verwerende partij een evenwicht te zoeken tussen de verschillende belangen.

In de praktijk moet vastgesteld worden dat verwerende partij geenszins heeft onderzocht of verzoekende partij en haar echtgenoot hun familieleven elders kunnen verder zetten.

In ondergeschikte orde, zelfs als de huwelijkse band om formele of materiële overwegingen niet zou aanvaard worden, dan kan men nog niet om de vaststelling heen dat verzoekende partij deel uitmaakt van de familiale & sociale eenheid van dhr. F(...) K(...) Z(...). Ook feitelijke banden vallen onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Nergens uit de beslissing blijkt dat verwerende partij een afweging van de belangen gemaakt heeft.”

3.3.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

De Raad merkt op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor Staten om een huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te

wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat de familieband wordt vermoed tussen echtgenoten. Ze stelt dat zij en haar echtgenoot niet terug kunnen naar hun geboorteland, terwijl de gemachtigde verhindert dat zij haar sociaal en familiaal leven kan verder zetten met haar echtgenoot. Volgens de verzoekende partij rust op de gemachtigde de plicht om ervoor te zorgen dat verzoekende partij en haar echtgenoot een familieleven kunnen vaststellen en uitbouwen en geeft aan dat dit kan gebeuren door een afweging van de belangen van de verschillende partijen. De verzoekende partij voert aan dat aangezien de familieband is aangetoond, de gemachtigde een evenwicht dient te zoeken tussen de verschillende belangen. Ze stelt dat in de praktijk moet vastgesteld worden dat de gemachtigde geenszins heeft onderzocht of verzoekende partij en haar echtgenoot hun familieleven elders kunnen verder zetten. In ondergeschikte orde voert zij aan dat zelfs als de huwelijkse band om formele of materiële overwegingen niet zou aanvaard worden, dan kan men nog niet om de vaststelling heen dat verzoekende partij deel uitmaakt van de familiale & sociale eenheid van dhr. F(...) K(...) Z(...) en dat ook feitelijke banden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De verzoekende partij lijkt er echter met haar betoog volledig aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing haar (kerkelijk) huwelijk met de heer K. F. Z. niet wordt erkend omdat elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk kan weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Gelet op voormelde vaststelling van de gemachtigde is er dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde in deze zin een toetsing aan en een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achtien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU